

Arrest

nr. 265 466 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens zijn Marokkaanse paspoort dat is voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvizum betreedt verzoeker op 13 juli 2018 via Tarifa, Spanje, het Schengengrondgebied.

1.2. Verzoeker dient op 16 juli 2018 een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Belgische nationaliteit. Op 14 januari 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 14 december 2020 met nr. 246 083 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Op 16 januari 2021 dient verzoeker een cassatieberoep in tegen voormeld arrest bij de Raad van State, dat toelaatbaar wordt verklaard en actueel hangende is.

1.3. Op 23 juli 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 20 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 14 december 2020 met nr. 246 082 vernietigt de Raad evenwel deze beslissing, waarna op 28 mei 2021 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2019 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [O.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootvader, zijnde [B.A.] [RR ...], in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag van 23.07.2019 werd reeds geweigerd met bijlage 20 d.d. 20.01.2020. De weigeringsbeslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest nr. 246.082 van 14.12.2020 (betekend op 16.12.2020). Een nieuwe beslissing wordt genomen betreffende de aanvraag van 23.07.2019.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Wat betreft de bestaansmiddelen van [B.G.] (dochter van referentiepersoon en tante van betrokkene) die worden voorgelegd, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Daarnaast kan opgemerkt te worden dat deze bestaansmiddelen een werkloosheidsuitkering van de ABW bevatten. Een werkloosheidsuitkering kan sowieso niet in aanmerking genomen worden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980, tenzij wordt aangetoond dat actief naar werk gezocht wordt, wat eveneens niet werd gestaafd.

Voor wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft, wordt een attest van de Federale Pensioendienst voorgelegd dd. 11.07.2019 waaruit blijkt dat referentiepersoon sinds augustus 2016 recht heeft op een pensioen dat voor het leeuwendeel (€ 1.001,56 van het totaal pensioenbedrag van € 1.131,39) bestaat uit Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO). Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65

jaar hebben bereikt en geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Het gedeelte rustpensioen en pensioenbonus (samen € 129.83, dat heden volgens de verklaring van [B.Y.] de echtgenoot van [B.G.] en schoonzoon van referentiepersoon, per email is opgeslagen tot € 182.5) daarentegen kunnen wel in overweging worden genomen. Echter, deze bestaansmiddelen blijken ontoereikend te zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan hondertwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog, uit de voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen genomen worden zelfs lang niet 100% van het leefloon uitmaken.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Er kan opgemerkt worden dat de pensioendienst reeds een behoefteanalyse heeft uitgevoerd, waaruit is besloten dat de referentiepersoon een extra bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen dient te ontvangen. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Het is redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en de pensioenbonus, hetwelk samen slechts € 182,5 uitmaakt, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van betrokkene te kunnen voorzien. [B.Y.] verklaart per email dat de nutsvoorzieningen en huurkosten worden gedragen door de medebewoners van het pand, en dus niet ten laste vallen van de referentiepersoon. Echter, een email zonder bewijsstukken om de verklaringen te staven kan slechts als een verklaring op eer beschouwd worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden vervolgens kosten opgesomd als kleding (€ 300/jaar), voeding (€ 160/maand), telecomkosten van € 10/tweemaandelijks, kosten mutualiteit (€ 72/jaar), etc....die al meer dan € 182,5/maand bedragen. Zelfs in het geval de verklaring op eer gevolgd wordt in de berekening van de maandelijkse kosten van referentiepersoon, houdt hij niets meer over op het einde van de maand. Het is opnieuw zeer duidelijk dat de referentiepersoon niet in staat is nog een kleinkind ten laste te nemen (hij heeft ook reeds zijn vrouw ten laste). De referentiepersoon beschikt allerm minst over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt daarom geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Gezien de aard van het pensioen van de referentiepersoon niet meer zal veranderen, zullen zijn bestaansmiddelen bij geen enkele nieuwe aanvraag kunnen voldoen volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. In zoverre verzoeker de toepassing vraagt van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) teneinde zijn beroep te laten behandelen door de verenigde kamers, oordeelt de Raad – met verwijzing naar dit wetsartikel – niet te moeten ingaan op dit verzoek. De eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de verenigde kamers bevelen indien hij oordeelt dat dit noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de

rechtspraak of de rechtsontwikkeling. De eerste voorzitter is hiertoe gehouden indien een van de kamers die van deze betwistingen kennis nemen na beraadslaging om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt en hij de zaak niet verwijst naar de algemene vergadering of indien de beide partijen dit verzoeken. Geen van deze situaties doet zich in casu voor.

Verzoeker acht het voor de rechtsontwikkeling en de eenheid van rechtspraak nodig dat de Raad zijn zaak in verenigde kamers behandelt, om duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO) al dan niet mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat, zoals nog verder zal worden toegelicht, de verenigde kamers van de Raad van State in hun arrest van 16 februari 2021 met nr. 249.844 reeds een duidelijke interpretatie met betrekking tot de IGO in het kader van de gezinshereniging met een Belg hebben gegeven. Er blijkt dan ook niet dat het noodzakelijk is dat de Raad deze kwestie andermaal behandelt in verenigde kamers.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesmemorie samen als volgt:

“Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont samen met zijn grootvader.

Hij kan aldus elders niet 'zomaar' zijn privé- en gezinsleven opbouwen, zijn centrum van belangen ligt in België.

Verder heeft de referentiepersoon de pensioenleeftijd bereikt.

Van hem kan dus niet verwacht worden en onrealistisch zijn dat hij werkt of re-actief wordt op de arbeidsmarkt.

Het bedrag van de uitkering van de referentiepersoon is wettelijk vastgelegd en bedraagt niet meer dan 120% van het leefloon, de uitkering van de referentiepersoon zal nooit hoger zijn dan 120% van het leefloon.

Daarenboven is het minimum rustpensioen van een alleenstaande die een hele arbeidsloopbaan heeft gehad slechts € 1.352,44.

Dit betekent dat een persoon die zijn/haar hele leven gewerkt heeft, doch slechts recht heeft op een minimumpensioen, na zijn/haar pensioen geen gezinshereniging meer kan aanvragen wegens het niet naleven van de inkomensvereiste.

Het staat vast dat de referentiepersoon het recht op gezinshereniging met zijn kleinzoon ontzegd wordt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Tevens maakt de bestreden beslissing een schending uit van het principe van non-discriminatie op grond van leeftijd.

Dit principe wordt gewaarborgd door de bepalingen in onze Grondwet, artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, alsook artikel 4 EVRM.

Verzoeker merkt op dat uit samenlezing van artikel 4 en artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven worden verzekerd zonder onderscheid in leeftijd van de betrokken partijen.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds in haar arrest Chokroun dat de grens van 120% van het leefloon te hoog is als grens van voldoende bestaansmiddelen met betrekking tot de gezinsherenigingsprocedure én dat bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met gezin ten laste' voldoende zouden moeten zijn.

Bovendien merkt verzoeker op dat het voor bijna geen enkele pensioengerechtigde persoon mogelijk zou kunnen zijn om aan de bestaansmiddelengrens die door DVZ gehanteerd wordt te voldoen.

Dit ongeacht uit welke bron dit pensioen komt (IGO of wettelijk pensioen).

Het gewaarborgd minimumpensioen voor een alleenstaande met volledige arbeidsloopbaan bedraagt immers € 1.352,44 per maand.

Verwerende partij meent dat er geen reden is tot het stellen van een prejudiciële vraag.

In het Verslag van de Kamer d.d. 11/08/2016 wordt hieromtrent immers het volgende gesteld:

"(...) Ten tweede is het zo dat de verblijfswet niet voorziet in een uitzondering op de bestaansmiddelenvoorwaarde voor de meest kwetsbare personen. Mensen die omwille van hun ziekte, handicap of leeftijd geen inkomen kunnen verwerven uit arbeid en die een beroep doen op de sociale bijstand kunnen in België de facto niet aan gezinshereniging doen.

Dat is een indirecte discriminatie op basis van hun gezondheid, handicap of leeftijd, hetgeen strijdig is met Europees en internationaalrecht (cf. de artikelen 21 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, overweging 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, artikel 2 van het EU-Verdrag en artikel 14 EVRM)."

In tegenstelling tot de minderjarige kinderen werd er voor de ouderen/gepensioneerden en gehandicapten géén vrijstelling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ingevoerd vanwege de leeftijd.

"Bij de wet van 8 juli 2011 de wil van de wetgever geweest om geen inkomensvereiste op te leggen in het kader van de gezinshereniging indien alleen een minderjarig kind zijn ouder komt vervoegen. Het was dus de bedoeling om alle minderjarige kinderen, zonder onderscheid, vrij te stellen van de bestaansmiddelenvoorwaarde (cf. DOC 53 0443, blz. 27 en Parl.St. Kamer 2010-14, 36, 77."

Gezien de indirecte discriminatie, de schending van de Grondwet en het Europees recht is er weldegelijk een reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan zowel het Grondwettelijk Hof als het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (sedert 1 augustus 2018)

De Raad van State stelt in haar arrest van 12 februari 2019 dat uit de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 8 juli 2011 blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders. In de memorie van toelichting bij deze wet wordt uitdrukkelijk gesteld dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap géén uitgesloten uitkering is.

De Belgische staat bevestigde dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot het Grondwettelijk Hof arrest nr. 121/2013 over artikel 10 § 5 Vw te stellen dat "[d]e tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger".

De Raad van State concludeert dat deze uitkering wel degelijk in aanmerking genomen moet worden door verwerende partij (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Uit het arrest kan afgeleid worden dat verwerende partij de tegemoetkoming voor personen met een handicap in aanmerking moet nemen, zowel bij gezinshereniging met een Belg als bij gezinshereniging met een derdelander.

Intussen paste verwerende partij haar beleid aan en neemt het (integratie- en inkomensvervangende) tegemoetkomingen voor personen met een handicap, in tegenstelling tot de IGO opnieuw in aanmerking.

Hoewel de Raad van State zich in dit arrest strikt genomen enkel uitspreekt over de tegemoetkoming voor personen met een handicap, verwijst het naar de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 8 juli 2011 waaruit ook blijkt dat het de wil was van de wetgever om de inkomensgarantie voor ouderen niet uit te sluiten als in aanmerking te nemen bestaansmiddel.

De Belgische staat bevestigt dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot het Grondwettelijk Hof arrest nr. 121/2013 over artikel 10 § 5 Vw te stellen dat "[d]e tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger".

De Raad van State verwijst hier naar in haar arrest nr. 243.676.

Uit dat arrest van de Raad van State kan afgeleid worden dat verwerende partij deze uitkering wel degelijk in aanmerking moet nemen, zowel bij gezinshereniging met een Belg als bij gezinshereniging met een derdelander."

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42, § 1, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

"Artikel 40ter, §2, lid 2, °1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de Belgische referentiepersoon van verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Tevens oordeelt zij dat de Inkomensgarantie voor Ouderen (ten bedrage van € 1.001,56) niet in overweging genomen mag worden voor de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van verzoeker omdat dit een 'uitkering die onder sociale bijstand valt' zou uitmaken.

Uw Raad oordeelde op 21/02/2020 in twee arresten dat de Inkomensgarantie voor Ouderen wél in overweging dient genomen te worden voor de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van verzoeker.

Uw Raad oordeelde als volgt :

[...]

De Inkomensgarantie voor Ouderen is immers geen 'financiële maatschappelijke dienstverlening' in het kader van de OCMW-wet.

Verwerende partij blijft uw arresten pertinent naast zich neerleggen en beslissingen nemen die strijdig zijn met artikel 40ter Vw.

Zo meent zij dat het niet de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen omdat mevrouw Nahima Lanjri mondeling zou gezegd hebben dat er een amendement omtrent de gepensioneerden zou ingediend worden voor wat betreft de bestaansmiddelen voorwaarde.

Na deze uitspraak zijn er tien jaren verstreken zonder enig amendement in die zin.

Het staat vast dat het wél de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen zoals Uw Raad eerder correct oordeelde.

Verwerende partij oordeelt dat de middelenvereiste overeenkomstig artikel 40ter Vw. niet voldaan is.

Ten overvloede brengt verzoeker inkomensbewijzen bij van mevrouw [G.B.], de inwonende dochter van de referentiepersoon, waaruit blijkt dat het gezinsinkomen weldegelijk hoger ligt dan de minimumvereiste.

Verwerende partij meent dat deze inkomensbewijzen niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de inkomensvereiste.

Echter oordeelde het Hof van Justitie reeds dat de herkomst van het inkomen geen beslissend criterium is en dat aldus de inkomsten van een gezinslid eveneens in aanmerking genomen dienen te worden.

Deze zienswijze wordt eveneens gehanteerd door Uw Raad.

In casu had verwerende partij de aanvraag inzake gezinshereniging niet zonder meer moeten weigeren, doch wel overgaan tot het uitvoeren van een individuele behoefteanalyse.

Het staat vast dat verwerende partij nalaat zelf een behoefteanalyse uit te voeren.

Dit blijkt uit de vermelding dat 'de Pensioendienst reeds een behoefteanalyse heeft uitgevoerd'.

Verwerende partij stelt in de verwerende beslissing simpelweg 'zich aan te sluiten bij de bevindingen', hetgeen uitblijkt in onzorgvuldigheid van hunnentwege.

Overigens werd bij het aansluiten bij de bevindingen van de Pensioendienst geen rekening gehouden met de inkomsten van mevrouw [G.B.] uit werkloosheid.

Uw Raad oordeelde dat verwerende partij weldegelijk de inkomsten van het inwonende gezinslid in aanmerking dient te nemen bij het uitvoeren van een behoefteanalyse.

Verwerende partij laat tevens na alle bescheiden en inlichtingen in te winnen bij verzoeker die nuttig zijn voor de uitvoering van de behoefteanalyse.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie c.q. Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde géén gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om bijkomende inlichtingen bij hem op te vragen.

Zij volstaat zich met te vermoeden dat de referentiepersoon 'niet in staat is nog een kleinkind ten laste te nemen' omdat hij zijn vrouw ten laste zou hebben. et uitbetaalde pensioen bestaat bovendien niet alleen uit een IGO maar voor een gedeelte ook uit het wettelijk pensioen en een pensioenbonus.

Dit staat duidelijk vermeld in het overlegd pensioenattest bij de aanvraag.

Verwerende partij weigert om onbekende redenen pertinent de verplichte behoefteanalyse uit te voeren.

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde géén gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen bij haar op te vragen.

Het is vaste rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State dat het uitvoeren van de behoefteanalyse moet blijken uit de bestreden beslissing, minstens de elementen op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie kwam dat de bestaansmiddelen onvoldoende zijn om te voorzien in de behoeften van zijn/haar gezin.

Verzoeker verwijst verder naar het arrest Chokroun van het Europees Hof van Justitie. Dat hiermee ook rekening gehouden dient te worden volgens de meerderheidsrechtspraak van Uw Raad.

Verwerende partij dient aldus zélf op afdoende wijze te informeren naar alle relevante elementen voor de analyse van de eigen behoeften van de Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

3.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan deze beslissing ten grondslag liggen en deze kunnen als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Uit de bewoordingen van zijn verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker wel degelijk weet op welke gronden de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 40ter juncto artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon een pensioen ontvangt dat hoofdzakelijk bestaat uit de IGO. Verweerder oordeelt dat de IGO een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is die niet in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de uitsluiting van de IGO geen grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt verder als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*, is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 *“tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is verrat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]"

Verzoeker wijst op het arrest van de Raad van State van 12 februari 2019 met nr. 243.676 dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap (hierna: de inkomensvervangende tegemoetkoming of IVT) in aanmerking dient te worden genomen overeenkomstig (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hoewel de Raad van State zich in voormeld arrest louter uitsprak over de IVT, is verzoeker van mening dat uit de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 waarnaar in dit arrest wordt verwezen, blijkt dat de wetgever de bedoeling had om de IGO evenmin uit te sluiten als in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Hij betoogt dat uit voormeld arrest van de Raad van State kan worden afgeleid dat ook de IGO in aanmerking moet worden genomen. Hij voert aan dat eenzelfde vaststelling werd gedaan door de Raad in zijn arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020 en dat in dit arrest duidelijk werd geoordeeld dat de IGO wel in overweging dient te worden genomen. Hij stelt dat de IGO geen financiële maatschappelijke dienstverlening is in het kader van de OCMW-wet en dat de wetgever de IVT en de IGO op gelijke voet heeft willen behandelen. Hij betoogt dat verweerder stelselmatig de rechtspraak van de Raad naast zich neerlegt en beslissingen neemt die strijdig zijn met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker dit zelf ook reeds aangeeft, handelt de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State enkel over de IVT. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de Raad van State, wat de IGO betreft, een geheel andere beoordeling heeft gemaakt. Zo gingen de verenigde kamers van de Raad van State in hun arrest van 16 februari 2021 met nr. 249.844 over tot de nietigverklaring van het arrest van de verenigde kamers van de Raad dat verzoeker aanhaalt, op grond van de volgende motieven:

"6. Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, in de versie die gold door de vervanging ervan door de wet van 8 juli 2011 maar voor de vervanging ervan door de wet van 4 mei 2016 (hierna: het oude artikel 40ter, tweede lid genoemd), worden "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen" bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Volgens het bestreden arrest gaat het in de hiervoor geciteerde bepaling om een limitatieve opsomming van uitgesloten aanvullende bijstandsstelsels waarin de IGO niet is opgenomen.

"Aanvullende bijstandsstelsels", in de Franse tekst "régimes d'assistance complémentaires", moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

[...]

Er kan dan ook niet worden besloten dat de IGO ingevolge de wet van 7 juli 2011 moet worden uitgesloten van de in het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels.

7. Ingevolge de vervanging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016, bepaalt artikel 40ter, tweede lid, 1° thans dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Het begrip “aanvullende sociale bijstand” is derhalve niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

Zoals reeds aangehaald, is de IGO een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, “in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn” en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met “alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”. Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 ‘tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen’ opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermog daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.”

De Raad van State oordeelde met andere woorden dat de IGO is te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening die een systeem van aanvullende bijstand vormt en geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. De IGO mag niet in rekening worden gebracht als bestaansmiddel overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder door in de bestreden beslissing te oordelen dat de IGO een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is die niet in aanmerking kan worden genomen overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met dit laatste wetsartikel heeft gehandeld.

3.3.6. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij, naast bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ook nog bewijzen voorlegde van de inkomsten van de inwonende dochter van deze laatste. Hij betoogt dat deze inkomsten ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Hij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat de herkomst van de inkomsten geen beslissend criterium is.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing een tweeledige motivering is opgenomen waarom de bestaansmiddelen van de dochter van de referentiepersoon niet in rekening kunnen worden gebracht. Een eerste motief luidt dat het de Belgische referentiepersoon zelf is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Een tweede motief dat wordt gegeven luidt dat de bestaansmiddelen van de dochter van de referentiepersoon bestaan uit een werkloosheidsuitkering die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokkene ook actief werk zoekt, wat in voorliggend geval niet werd aangetoond.

Uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokkene kan bewijzen dat hij of zij ook actief werk zoekt. Verzoeker betwist niet dat hij naliel het bewijs voor te leggen dat de dochter van de referentiepersoon, zijn tante, ook actief werk zoekt (of is vrijgesteld van deze voorwaarde). Hij laat dit tweede motief volstrekt ongemoeid. Dit tweede motief kan evenwel op zichzelf genomen reeds volstaan om vast te stellen dat het inkomen van de dochter van de referentiepersoon

niet als bestaansmiddel overeenkomstig wat is bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Het al dan niet gegrond zijn van de kritiek van verzoeker op het eerste motief kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij deze kritiek blijkt dan ook niet, waardoor hierop niet verder dient te worden ingegaan.

3.3.7. Verzoeker betoogt vervolgens dat in de bestreden beslissing een individuele behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende te gebeuren. Hij voert aan dat verweerder geen eigen behoefteanalyse heeft gemaakt.

Voormelde wetsbepaling stelt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing heeft verweerder volgende bestaansmiddelen van de referentiepersoon aanvaard als in aanmerking te nemen bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet: *“Het gedeelte rustpensioen en pensioenbonus (samen € 129.83, dat heden volgens de verklaring van [B.Y.] de echtgenoot van [B.G.] en schoonzoon van referentiepersoon, per email is opgeslagen tot € 182.5) daarentegen kunnen wel in overweging worden genomen.”*

Verzoeker lijkt, met zijn betoog inzake de behoefteanalyse, andermaal te willen aanvoeren dat de IGO in rekening diende te worden gebracht als bestaansmiddel overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit voorgaande bespreking blijkt evenwel dat dit geenszins het geval is, net omdat de IGO een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, en dus sociale bijstand, is. Het in aanmerking nemen van de IGO is moeilijk in overeenstemming te brengen met de doelstelling van de geldende regelgeving die er net op is gericht te voorkomen dat de gezinshereniging ertoe leidt dat de familieleden van een Belg ten laste zouden komen van de sociale bijstand.

Verweerder heeft correct geoordeeld dat de enige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon die in rekening kunnen worden gebracht het rustpensioen als werknemer en de pensioenbonus zijn, samen 129,83 euro of, volgens de schoonzoon van de referentiepersoon, intussen 182,5 euro. Deze bestaansmiddelen zijn, in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te doen uitschijnen, in rekening gebracht als bestaansmiddelen.

Verweerder stelde vast dat deze bestaansmiddelen ontoereikend zijn, in die zin dat ze minder bedragen dan het bedrag van 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, meer zelfs deze ruim minder zijn dan het bedrag van 100% van het leefloon.

Nu dit bedrag lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, diende inderdaad een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Verweerder diende met andere woorden op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van diens familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit onderzoek strekt ertoe om na te gaan of de referentiepersoon met het inkomen dat in aanmerking kan worden genomen, in casu dus hooguit 182,5 euro, toereikende bestaansmiddelen tot zijn beschikking heeft om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien en te voorkomen dat zij ten laste zouden komen van de sociale bijstand.

Verweerder heeft in zijn beslissing uitdrukkelijk erkend dat in de voorliggende situatie, waarin de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse moet worden gemaakt. Hij gaf aan de volgende behoefteanalyse te hebben gemaakt:

“Er kan opgemerkt worden dat de pensioendienst reeds een behoefteanalyse heeft uitgevoerd, waaruit is besloten dat de referentiepersoon een extra bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen dient te ontvangen. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Het is redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en de pensioenbonus, hetwelk samen slechts € 182,5 uitmaakt, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van betrokkene te kunnen voorzien. [B.Y.] verklaart per email dat de nutsvoorzieningen en huurkosten worden gedragen door de medebewoners van het pand, en dus niet ten laste vallen van de referentiepersoon. Echter, een email zonder bewijsstukken om de verklaringen te staven kan slechts als een verklaring op eer beschouwd worden, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden vervolgens kosten opgesomd als kleding (€ 300/jaar), voeding (€ 160/maand), telecomkosten van € 10/tweemaandelijks, kosten mutualiteit (€ 72/jaar), etc....die al meer dan € 182,5/maand bedragen. Zelfs in het geval de verklaring op eer gevolgd wordt in de berekening van de maandelijkse kosten van referentiepersoon, houdt hij niets meer over op het einde van de maand. Het is opnieuw zeer duidelijk dat de referentiepersoon niet in staat is nog een kleinkind ten laste te nemen (hij heeft ook reeds zijn vrouw ten laste). De referentiepersoon beschikt allerm minst over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.”

Uit deze motivering blijkt dat verweerder wel degelijk is overgegaan tot een behoefteanalyse. Hij heeft overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaald welke bestaansmiddelen de referentiepersoon nodig heeft om in zijn behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, maar vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die in rekening kunnen worden gebracht (veel) lager zijn en het zeer duidelijk is dat deze niet volstaan om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Verzoekers betoog als zou verweerder slechts hebben verwezen naar de behoefteanalyse van de pensioendienst zonder zelf een behoefteanalyse te hebben doorgevoerd, kan niet overtuigen. Verweerder heeft niet louter opgemerkt dat de pensioendienst reeds een behoefteanalyse heeft doorgevoerd, maar vervolgens ook geoordeeld dat hij zich hierbij dient aan te sluiten. Hij heeft toegelicht waarom hij tot dezelfde beoordeling komt. Zo wijst verweerder op het zeer beperkte bedrag van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, met name “slechts” 182,5 euro, waardoor het redelijk is te stellen dat de referentiepersoon hiermee niet in staat is om in zijn levensonderhoud en dat van verzoeker te voorzien. Hij heeft er hierbij verder rekening mee gehouden dat de schoonzoon van de referentiepersoon per mail had verklaard dat de nutsvoorzieningen en huurkosten worden gedragen door de medebewoners van het pand. Hieromtrent stelde hij dat werd nagelaten om hiervan de nodige bewijsstukken voor te leggen. Hij wees er vervolgens op dat de kosten waarvan de schoonzoon melding maakt in zijn mail, zoals kleding, voeding, telecommunicatie, mutualiteit, ... op zich genomen reeds meer bedragen dan 182,5 euro per maand. Aldus is volgens verweerder reeds het bewijs geleverd dat de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon geenszins kunnen volstaan om, naast hemzelf en zijn vrouw, ook verzoeker ten laste te nemen. Verweerder heeft in alle geval dus ook duidelijk een eigen beoordeling inzake de behoefteanalyse doorgevoerd. Er blijkt niet dat het verweerder niet zou zijn toegestaan om zich, na een eigen beoordeling, aan te sluiten bij een beoordeling die reeds werd gedaan door een andere overheidsdienst.

Verzoeker stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de inkomsten uit werkloosheid van de dochter van de referentiepersoon of nog zijn tante. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat dit inkomen geen bestaansmiddel overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is waarmee rekening kan worden gehouden. Daarenboven heeft verweerder in elk geval ook vastgesteld dat, enerzijds, geen bewijsstukken voorliggen dat deze persoon ook daadwerkelijk de kosten van huur en nutsvoorzieningen draagt en, anderzijds, dat zelfs indien alleen al wordt voortgegaan op de kosten die de referentiepersoon blijkt te hebben op het vlak van kleding, voeding, telecommunicatie en mutualiteit blijkt dat deze maandelijks reeds hoger zijn dan het bedrag van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon, wat zeer duidelijk aantoonst dat de referentiepersoon niet in staat is om nog een familielid bijkomend ten laste te nemen. Verzoeker haalt deze vaststellingen niet onderuit. Zijn betoog is dan ook niet van aard de gedane behoefteanalyse onderuit te kunnen halen.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder heeft nagelaten bij hem alle bescheiden en inlichtingen op te vragen die nuttig zijn voor het uitvoeren van de behoefteanalyse, zoals dit wordt voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat niet kon worden volstaan met een vermoeden dat de referentiepersoon niet nog een kleinkind ten laste kan nemen, omdat hij reeds een vrouw ten laste heeft. De Raad merkt in dit verband op dat uit artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel volgt dat het bestuur de nodige bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn voor het bepalen van het hierin bedoelde bedrag dient op te vragen, voor zover het hierover niet reeds beschikt (RvS 14 februari 2017, nr. 237.372). Er moet worden aangenomen dat verweerder in het thans voorliggende geval heeft geoordeeld dat hij beschikte over voldoende nuttige gegevens om de behoefteanalyse door te voeren. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn concrete zaak incorrect of kennelijk onredelijk was. Hierbij moet ook worden vastgesteld dat verzoeker zelf ook reeds de nodige stappen had gezet om verweerder concreet te informeren omtrent de kosten van de referentiepersoon. Aangezien het op basis van de informatie waarover verweerder beschikte reeds zeer duidelijk was dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij of verzoeker ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk – dit gelet op het zeer beperkte bedrag van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, het gegeven dat dit wordt aangevuld met een IGO van meer dan 1.000 euro, dit is sociale bijstand, en het gegeven dat de eigen kosten van de referentiepersoon zoals meegedeeld reeds hoger zijn dan de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen –, ziet de Raad ook niet in waarom verweerder in het thans voorliggende geval nog bijkomende inlichtingen had moeten inwinnen. Verzoeker toont trouwens ook geenszins aan dat hij in dit verband nog nuttige gegevens had kunnen voorleggen, zodat een voldoende belang bij zijn kritiek ook niet blijkt.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de doorgevoerde behoefteanalyse niet kon volstaan of dat het nodig was dat verweerder hieromtrent bijkomende informatie had opgevraagd. Nu in de bestreden beslissing wel degelijk een individuele behoefteanalyse werd doorgevoerd, blijkt ook geenszins dat verweerder niet zou hebben gehandeld in overeenstemming met het arrest Chakroun van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker ook niet concreet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.3.8. Verzoeker toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 40ter of 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld. Een schending van deze wetsbepalingen of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.9. Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat hij intussen reeds geruime tijd in België woont samen met zijn grootvader en hij dus niet ‘zomaar’ elders een privé- en gezinsleven kan opbouwen. Hij wijst er nog op dat zijn grootvader intussen de pensioenleeftijd heeft bereikt en van hem dus niet kan worden verwacht, wat ook onrealistisch is, dat hij nog werkt of actief is op de arbeidsmarkt. Hij stelt dat het bedrag van de uitkering van zijn grootvader wettelijk is vastgelegd en nooit hoger zal zijn dan het bedrag van 120% van het leefloon. Ook het minimum rustpensioen van een alleenstaande met een volledige arbeidsloopbaan ligt, zo stelt verzoeker nog, lager dan dit bedrag, zodat deze niet de gezinshereniging kan genieten. Hij betoogt dat hij en zijn grootvader het recht op gezinshereniging wordt ontzegd.

De Raad merkt op dat de belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag

voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingencyen vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat is voldaan aan de inkomensvoorwaarde bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moest verweerder in het kader van het

onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en hiermee ook niet gepaard gaat. Deze beslissing heeft op zich dus geenszins tot gevolg dat verzoeker of de Belgische referentiepersoon zou(den) worden verplicht om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt trouwens nog vast dat verzoekers moeder evenmin is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden en zij onder bevel staat om het grondgebied te verlaten. Omtrent verzoekers vader liggen geen recente gegevens voor, maar de weinige gegevens waarover de Raad beschikt wijzen erop dat hij nog in Marokko verblijft. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet andermaal, zoals hij het grootste gedeelte van zijn leven heeft gedaan, met zijn ouders in zijn land van herkomst zou kunnen verblijven en in dit land zijn leven kan verderzetten. De contacten van verzoeker met zijn grootouders in België kunnen worden verdergezet via de moderne communicatiemiddelen of via regelmatige bezoeken, zoals dit in het verleden het geval was. Minstens wordt niet aangetoond waarom zulks niet langer mogelijk zou zijn. Evenmin worden trouwens concrete hinderpalen aangebracht die erop wijzen dat er ernstige moeilijkheden zouden bestaan om het ingeroepen privé- dan wel gezins- of familieleven verder te zetten in het land van herkomst. Op geen enkele wijze wordt aangetoond dat dit privé- dan wel gezins- of familieleven enkel mogelijk is België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.10. Verzoeker ziet nog een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 21 van het Handvest en van artikel 14 van het EVRM. In zoverre verzoeker melding maakt van artikel 4 van het EVRM, dat handelt over het verbod van slavernij en dwangarbeid, neemt de Raad aan dat dit een materiële vergissing is en dat wordt gedoeld op artikel 14 van het EVRM.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het principe van non-discriminatie op grond van leeftijd. Hij wijst erop dat overeenkomstig het arrest Chakroun van het Hof van Justitie de grens van 120% van het leefloon te hoog is als grens van voldoende bestaansmiddelen en dat bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast voldoende zouden moeten zijn. Bovendien stelt hij dat het voor bijna geen enkele pensioengerechtigde persoon mogelijk is om te voldoen aan de bestaansmiddelengrens die door verweerder wordt gehanteerd, ongeacht of deze een inkomen heeft uit wettelijk pensioen of de IGO. Hiervoor verwijst hij naar het bedrag van gewaarborgd minimumpensioen voor een alleenstaande met volledige loopbaan. Hij verwijst nog naar een tussenkomst in de Kamer in verband met een analyse van de juridische dienst van het Agentschap Integratie en Inburgering. Hij stelt dat, in tegenstelling tot minderjarige kinderen, er voor de ouderen/gepensioneerden en gehandicapten geen vrijstelling van de bestaansmiddelenvoorwaarde werd ingevoerd. Hij meent dat er grond is tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

In zoverre verzoeker zijn betoog verbindt met artikel 21 van het Handvest, merkt de Raad allereerst op dat het Handvest overeenkomstig zijn artikel 51 is gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. In de voorliggende zaak blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van het Unierecht. Verzoeker geeft niet aan dat de Belgische referentiepersoon reeds gebruik maakte van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie en hij toont ook niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 20 van het VWEU. Er blijkt dus niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 21 van het Handvest. Om deze reden is er evenmin grond om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie met betrekking dit artikel.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker met een loutere verwijzing naar het gewaarborgd minimumpensioen voor een alleenstaande met volledige loopbaan nog niet aantoonde als zou *“bijna geen enkele pensioengerechtigde persoon”* kunnen voldoen aan het referentiebedrag zoals dit is bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien verwijst verzoeker zelf ook reeds naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie waarin, met betrekking tot de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, wordt uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere

aanvrager. Eenzelfde uitgangspunt heeft de wetgever voor de familieleden van de Belgen opgenomen in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de behoefteanalyse. Aldus kan bijvoorbeeld ook rekening worden gehouden met het gegeven dat de Belg een eigen woning heeft en geen lening meer moet worden afbetalen. In zoverre verzoeker het dus wil doen voorkomen als zouden Belgen louter omwille van hun leeftijd worden uitgesloten van de gezinshereniging, brengt hij hiervoor geen concrete, overtuigende argumenten aan.

In elk geval merkt de Raad op dat de verenigbaarheid van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, en de hierin vervatte inkomensvoorwaarde, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM reeds werd beoordeeld door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest met nr. 121/2013 van 26 september 2013.

Hierin werd de kritiek reeds aangebracht dat de wet geen enkele vrijstelling van de inkomensvoorwaarde toelaat voor de meest kwetsbare personen en dat het bedrag van onder meer de pensioenen vaak lager is dan de bij de wet bepaalde referentiedrempel. Hierbij werd door de verzoekende partijen ook aangestipt dat in de administratieve praktijk de IGO als sociale bijstand wordt beschouwd en derhalve wordt geweigerd om hiermee rekening te houden bij de berekening van de toereikende inkomsten. Hierbij verzochten de verzoekende partijen het Grondwettelijk Hof bovendien, in ondergeschikte orde, om aan het Hof van Justitie volgende prejudiciële vraag te stellen: *“Laat artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG, in samenhang gelezen met de vijfde overweging die voorafgaat aan de richtlijn, de lidstaten toe bij wijze van referentie als bedrag van toereikende inkomsten om ervan uit te gaan dat de gezinshereniger beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat, een bedrag vast te leggen dat overeenstemt met 120 pct. van het leefloon, zonder in uitzonderingen te voorzien wanneer de herenigde wegens zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand of een handicap niet in staat is dergelijke inkomsten te verwerven ?”*

Het Grondwettelijk Hof oordeelde inzake de bestaansmiddelenvoorwaarde in artikel 10 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“B.17.8.2. Volgens artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG kunnen de lidstaten bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Die bepaling laat aldus toe geen rekening te houden met inkomsten verkregen als maatschappelijke dienstverlening. Het bekritiseerde verschil in behandeling berust derhalve op een objectieve en redelijke verantwoording.

B.17.9. De toetsing van de bestreden bepalingen aan artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, leidt niet tot een ander besluit.”

Inzake de bestaansmiddelenvoorwaarde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelde het Grondwettelijk Hof als volgt:

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn

familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

B.53. Het Hof dient voorts de evenredigheid van de bestreden maatregelen te onderzoeken in zoverre zij betrekking hebben op de gezinshereniging met bloedverwanten in de opgaande lijn, op de vereisten inzake bestaansmiddelen en op de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners.

[...]

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

[...]

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantoonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande heeft het verschil in behandeling, op het vlak van de bestaansmiddelen, tussen de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en zijn familieleden, en de andere burgers van de Unie en hun familieleden geen onevenredige gevolgen.

[...]

B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

B.65. Onder voorbehoud van wat is gesteld in B.64.4 en B.64.5, zijn de middelen niet gegrond in zoverre zij gericht zijn tegen de inkomensvereiste die aan de gezinshereniger wordt opgelegd in artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.”

Nu het Grondwettelijk Hof de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, die dezelfde is als deze die is vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet (zie *Parl.St.* Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23; *Parl.St.* Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.6), reeds heeft getoetst aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het EVRM, blijkt niet dat de Raad ertoe is gehouden een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Nog merkt de Raad trouwens op dat een prejudiciële vraag in limine litis, of minstens in het eerste processtuk waarin de bedoelde partij dit vermocht te doen, moet worden gesteld (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.915), terwijl verzoeker pas voor het eerst in zijn synthesesmemorie vraagt om een prejudiciële vraag te stellen.

In zoverre verzoeker daarnaast vraagt om een prejudiciële vraag te stellen aan het EHRM, merkt de Raad op dat niet blijkt dat protocol nr. 16 bij het EVRM reeds is bekrachtigd door België. Artikel 1 van dit facultatieve protocol voorziet trouwens ook enkel in de mogelijkheid voor een advies bij het EHRM voor de hoogste rechterlijke instanties van de verdragstaten.

3.3.11. In zoverre verzoeker ten slotte aangeeft de schending te willen aanvoeren van de artikelen 40bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijft hij in gebreke concreet uit te leggen waarom de bestreden beslissing is genomen met miskenning van deze wetsartikelen. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet handelt ook over de familieleden van een Unieburger die zijn rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Er blijkt niet dat de door verzoeker beoogde familiehereniging onder de toepassing van dit wetsartikel valt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelt verder over beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing betreft geen dergelijke beslissing en gaat er ook niet mee gepaard. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, niet ontvankelijk.

3.3.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS